

so oplenili (gebuner?) Gotno brdo (Guetner) in šli odtod proti Samoboru domov.¹⁾

L. 1491. so se Turki utaborili pri Beli cerkvi in so ropali po Št. Jernejski okolici in opustošili poleg drugih vasij tudi Otok, torej Gotno brdo.²⁾

Tudi l. 1526. so bili Turki še v Št. Jernejski okolici. Tako so torej ta stari trg Gotno brdo do cela razdejali in prebivavci so na razvalinah postavljali nove domove; nastale so vasi, ki še sedaj stojé, in ime Dobrava, s katerim se sloveni Gotno brdo (Gutenwert), izvira šele iz XVI veka; vsaj v matrikah od l. 1640. dalje se nahaja to ime, v tem, ko v starejših listinah ni najti tega imena; zakaj vse listine nosijo ime Gotno brdo.

Ko je bila 8. marca 1787. goriška nadškofija za papeža Pija VI. zatrta in ljubljanska škofija povzdignena v nadškofijo³⁾, čitamo,

¹⁾ Listina v „Mittheilungen“. Glej Orožen: Vojvodina Kranjska, str. 64.

²⁾ Parapat: „Letopis Matice Slovenske“, str. 92. Fr. Levec: „Jahresbericht der Oberrealschule“ 1890/91, str. 54.

³⁾ „Zgod. zbornik.“

da je pod stiški dekanat spadala cerkev sv. Kancijana m. v Gotnem brdu s Hrvaškim brodom — in cerkev sv. Jakoba apost. na Telčah.

Hrvaški brod je zdaj vas, in še pred petimi leti je stal ondi ob Krki gradič, ki je ob potresu (1894) dobil znatne razpoke in ga je sedanji lastnik baron Lenkh podrl do tal. Ta gradič se je imenoval „Gutenwert“, slovensko pa „Hrvaški brod“. Kakih 300 let (od leta 1319.) ga je imela v lasti rodbina Bernek (Wernegg), kakor tudi grad na Raki. Pozneje so ga posedali Hohenwarti (do začetka XVII. veka); 1689¹⁾ je bil posestnik pl. Ivan Heruward Čeček, pozneje Hallerstein, v tem stoletju so ga imeli Auerspergi, 1860 ga je turjaška hči, Luiza vdova Cavaiani, prodala sedanjemu lastniku plemeni temu Lenkhu.

Stari in znameniti trg Gotno brdo živi torej še le v ljudski govorici, v podzemeljskih izkopinah, in ime njegovo nosi le še nemški „St. Cantian bei Gutenwerth“, ali slovenski: Škocijan pri Dobrovah.

¹⁾ „Valvasor“, XI, 248.

SORIN:

OVENELA JE POLJANA ...

Ovenela je poljana ...
Solnca žar je ne obseva,
dan za dnevom bolj medleva,
v večno meglo zakopava.

Prišla je jesenska doba,
vse potihnilo je petje,
ovenelo mlado cvetje,
vabi nas tišina groba ...

